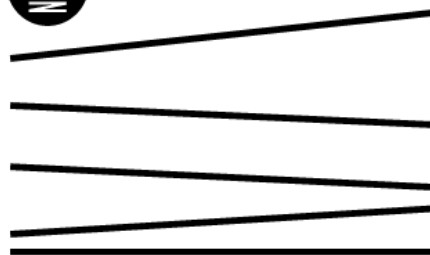

Digitaliseret af | Digitised by

**DET KGL.
BIBLIOTEK**

Royal Danish Library

Forfatter(e) | Author(s):

Titel | Title:

[oversat af Morten Hallager].

Den dydige Kierligheds Triumph, eller den,
over Verdens Domme og Fordomme høit
ophøiede, ædelmodige Frøken Mathildes
rørende Tildragelser : en Engelsk Historie

Udgivet år og sted | Publication time and place: København : Morten Hallager, 1771

Fysiske størrelse | Physical extent:

32 s.

DK

Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

Han Lydige Forligende
Festorin.

56f. 1741.

58, - 188.

DET KONGELIGE BIBLIOTEK
DA 1.-2.S 58 8°

1 1 58 0 8 09856 9

+ REX

Den dydige
Kierligheds Triumph,

eller

den, over Verdens Domme og Fordomme
heit ophøiede, ædelmodige

Frøken Mathildes

rørende

Lildragelser.

En

Engelsk Historie.

Kjøbenhavn, 1771.

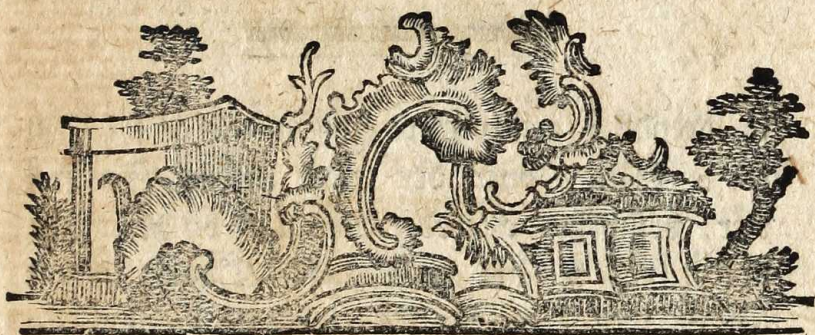
Trykt hos Morten Hallager, boende i
store Fiolstrædet i No. 196.

Forerindring.

Intet rører det menneskelige Hierte med en større Beundring, end den lidende Dyd, som kiemper med sin Ulykke, for at overvinde den. En almindelig Dyd, som bærer sin Byrde, uden at knurre, erhverver sig blot de ædle Sieles Yndest, som kiende dens Priis. Men da, naar den for at byde sin Ulykke trods, bliver udmattet under Arbeidet, naar de Forsøg, som den vover for at reise sig op igien, endnu mere undertrykker samme, da bliver ei engang en Barbar selv længere uemfindelig derved. Han skielver, saa ofte han seer den vakle under sin Byrde, og han glæder sig, maaskee første gang, over ~~hans~~ Medmenneskers Ulykke; naar han bliver dens Triumph vaer over de haardeste Ulykker. Dersom Frosen Mathildes Historie ikke erhverver sig denne Magt over Læsernes Hierte, da er det allene Historieskriverens Forseelse.

Frosen

Froken Mathilde Harris var en Daatter af Ridder Harris, en Mand, som havde mange roesværdige Egenskaber, og som besad en stor Formue. Vigtige Statsager for hans Fædreland bragte ham til at reise til Spanien, imedens hans Datter endnu var i sine første Ungdoms Aar. Han maatte opholde sig der adskillige Aar for at besøge det Engelske Hoffes Sager, og derfor overlod han sin Mathilde under hans Søsters Frue Wardons Opfigt, som formedelst hendes Forstand og Dyd var skicket til at danne et ungt Fruentimmer. Den unge Mathilde belønnede hendes Fasters Bestræbelse med en stærk Opmerksomhed i Henseende til hendes Underretning. Hendes Hjertes Fortienester vorede hvert Aar tilligemed hendes Etienheder.

opvoksende Fruentimmere ere vante til at føle den første Glæde over det andet Kiøns Smigrier, besad hun allerede Forstand og Klogskab nok til at foragte en Mængde Daarer iblant hendes Tilbedere, hvilke ikke søgte at giøre sig elskværdige ved noget andet end ved deres Daarligheder. Den gamle Ridder var inderlig fornøiet over hans Datters Fortienester, hvilke han lærte at kiende, af hans Søsters og af hendes egne Breve, og han sukkede af Utaalmødighed efter at see hende igien. Hun var nu opvoksen til den Alder, at hun formedelt hendes Dyd, Forstand, Indtagenheder og Midler kunde have Rettrighed til den første Rang iblant de anseeligste Partier i det hele Grønskab. Hendes Fader havde meget tidt skrevet sin Søster til, at hans Datter havde fuldkommen Magt over sit Hierte, og at han havde den Forroelighed til hende, at hun hverken skulde vanære sig selv eller sin Familie ved et slet Valg. Mathilde blev fuldkommen værdig til hendes Faders Forroelighed. Hun smilede aldrig (saa utroeligt det og maatte forekomme en Deel af vores Læserinder,) over en Daares væmmelige Spøg, og hun fandt allene Fornøielse i at have den fornuftige Mands Bisald. Formedeltst en Koldsendighed, som hendes Misundere kaldte Stoltthed,

og

og som i visse Tilfælde er en af de fordeelatigste Egenskaber hos et Fruentimmer, bortjog hun alle de uverdige Elskere, som blot formedelst deres Titel, deres Indkomster og deres borgede Dragt troede at have en Rettighed til hendes Hierte. Den unge Baronet Thomas Hill og Lord Danby vare de eneste, som gjorde sig hendes Hiertes Erobring stridig. De besad begge de roesværdigste Fortienester, og disse Fortienester vare Grunden til et Benskab, som ved intet, ja en engang ved deres Kierlighed, kunde svækkes. De vidste, at naar tvende dydige Venner søge en Slags Lykke, saa kan den ene aldrig være aldeles ulykkelig. En Vens Lykke qvæler steds i et uegennyttig Hierte den Fortrædelighed, ikke at have erholdet just den samme Lykke, og et Hierte, som ikke er af den Besskaffenhed, kan ei være skicket til et sandt Benskab. Begge Elskerne overlode, med en usorstilt Oprigtighed, den unge Frøken Mathilde Magt til at fælde Dommen over deres Kierlighed.

Dette unge Fruentimmers Hierte var i en lang Tid ubesluttet. Det sandt lige saa fortriinlige Under hos Baronetten, som hos Lorden. Men det var endnu ungt, det var menneskeligt, og altsaa langt fra ikke endnu be-

friet fra alle de Skrøbeligheder, som følge hendes Kion. Baronetten forenede med den indtagendste Skabning en fortræffende Munterhed, Vittighed, og tillige med Frøkenen en Slags Smag til visse uskyldige, men i sig selv intet betydende smaae Ting, som Verden har betegnet med det prægtige Navn Levemaade. Lorden besad mere Forstand, men mindre Vittighed end hans Ven. Han fornerede endnu sine Dyder med en vis Bestandighed, som manglede Baronetten. Men hans Mine var alvorligere og han forenede stedse Elskeren med Philosophen. Hvad kunde være naturligere end at Frøken Mathilde holdt Baronetten for værdigst til hendes Kierlighed og Lord Danby for værdigst til hendes Benskab? Kunns den Smerte, at gjøre det ædelste Hierte bedrøvet, holde hende fra at fælde Dommen imellem begge hendes Elskere.

Den forstandige Mand kan læse i Hiertet af Forstillelse, og altsaa med endnu mindre Meie i Elskernes Hierte, hvilket aldrig kan være fri for en vis Aabenhiertighed. Lord Danby merkede meget snart den Tvang, hvormed Frøkenen i hans Narværelse indskrænkede sin Tilboielighed til Baronetten. Jeg forglemmer Elskeren, sagde han, da han engang var allene hos hende, fordi Deres Hierte vil saaledes have det. Tillad De mig

mig kunns at være Deres Ven, og at have den
 Glæde at være den første, som tør bekiendtgjøre
 min Ven sin Lyksalighed. Herpaa bragte han
 sin Ven for Frøkenens Fødder, og forenede
 sine egne Bønner med Baronettens. Frøke-
 nens utaalmelige Hjerte bortkastede de Bønner
 af Tvang, under hvilke det hidindtil havde for-
 smægtet. Hun omfavnede Baronetten, som
 hendes Elskere, og Lorden, som hendes Ven.
 Kierlighed og Venkskab holdte i dette Dieblit
 deres herligste Triumph. Lorden saae sin Bens
 Lykke uden Misundelse, om han endog ikke
 kunde see den uden et hemmeligt Suk. Han
 erindrede sig, at en Deel af denne Lyksalighed
 var hans egen Gierning, og han skammede sig
 over at have sukket.

Frue Wardon kiendte denne unge Baro-
 nets Dnner, og gav altsaa hendes Broder-Dat-
 ters Balg stærk Biesald. Hun skrev den hele
 Historie af deres Kierlighed, og sendte den til
 hendes Broder. Ridderen kiendte Lorden af
 Person, men Baronetten kunns af det gode Ang-
 te, som hans Fortienester havde forskaffet ham.
 Da Lordens Godser og Værdigheder desuden
 vare anseeligere, saa havde hans Hjerte, en
 Aarsag mere og hellere at ønske hans Datter

Rorden, end Baronetten. Men han elskede sin Datter alt for høyt, til at han skulde have indskrænket hendes Frihed i saadant et Tilfælde, som maatte bestemme Enkjaligheden af hendes hele Livstid. Alle de Efterretninger, som han erholdte om Baronetten, vare fulde af Berømmelse. Han meddeelte dem altsaa sit Samtykke til deres Forening, og, da han haabede snart at kunde komme igien til sit Fædreland, saa opsatte han kun deres fuldkomne Forbindelse indtil den Tid.

Deres Kierlighed talte af Utaalmodighed et hvert Dieblis indtil denne saa høyt ønskelige Tilbagekomst. Det eneste Middel til at forkorte denne langsomme Tid, var en Tidsfordriv af deres Kierlighed og Rordens Benskab. Enhver Dag gav nye Forsikkringer om at elske hinanden, nye Udkaster til en tilkommende Enkjalighed, uden at frygte for at denne Enkjalighed ikke stedse skulle blive vedvarende i Fremtiden. Hele Grevskabet ansaae allerede Baronetten for Frøkenens visse Gemahl. Bores Forenede havde den Fornemelse at see sig at have de Fornuftiges Biesald, og de Alvindsyges Misundelse. Endelig skrev Ridderen, at han inden faa Dage vilde reise fra Spanien. Nu var snart
Frøke=

Frokenens Nasse opsholdt, og, i Overflodigheden af hendes Glæde, bed hun enhver Ulykke Trods, som vilde svække hendes Lyksalighed. Dersom hun havde kiendt det menneskelige Hierte, og den menneskelige Lyksalighed noget næiere, saa havde hun maaskee været mindre dristig.

Begge vore Elskere ilede i Selskab af deres fælleds Ven til London, for desto tiligere at kunde omfavne den gamle Ridder. De Udspredelser, som Froken Mathilde fandt i de adskillige Forlystelser og Beskæftigelser i denne store Stad, forhindrede hende i nogle Dage at give Agt paa hendes Baronet. For et Hierte, som elsker, blive snart alle andre Fornøielser væmmelige. Hun angrede de Dieblikke, som hun havde fravendt sin Elskelige. Men hvor forskrækket blev hun ikke, da hun saae, at han ikke forlangede denne Fortrydelse! Den kunstige Forstillelse er forgieves for Kierlighedens Dø. Hun beklagede sig, og hendes Elskere spillede meget slet en tvungen Rolle af en æm Elskere. Hun gjorde ham Bebreidelser, og hun vandt intet derved uden det, at hun aldeles bortjog ham fra sig. En ulykkelig Kierlighed kan aldrig være foruden en Fortroelsia. Hun udsædede sine Klagemaal i Lord Danbyes

Skied. Lorden sukkede tilligemed hende over det han skulde see et Hierte ullykkelig, som han saa gierne ønskede at see lykkelig. Han var underretet om sin Vens Utroeskab. Han vogtede sig dog alligevel at aabenbare Frøkenen det, eftersom han haabede at seere Baronetten igien tilbage paa Dydens Bei. Hans Ven var bleven lastesuld, og folgelig ogsaa udgytig til Venskab. Han vandt altsaa intet andet ved sin Bestræbelse, end et Tab af en uærdig Ven. Den menneskelige Ondskab, som aldrig er glædere, end naar den kan overtynde en Ulykkelig om Visheden af dens Ulykke, aabenbarede Frøkenen meget snart det, som hun ikke kunde erfare af Grevens Venskab. Hun vidste nu ganske omstændelig, at Lady Digby havde frarøvet hende Baronetten ved alle de Kunstgreb, som en Roquette sædvanlig betiener sig af.

Lady Digby var kun for kort Tid siden tilligemed sin Gemahl kommen tilbage fra Frankrige. Hun havde sammesteds lært alle de meest indtagende Daarligheder, ved hvis Magt det smukke Kion saa ofte sætter Snarer for Mandspersonernes Uforsigtighed. Hun saae den unge Baronet, og hun troede, at han var værd at giøre sig Umage for. Baronetten Sir

Thomas

Thomas giettede meget snart hendes Hensigt. Han kiendte hendes Daarlighed. Han foragtede hende. Men han var forsængeelig, og hun smuk nok, til at han kunde være stolt over hendes Erobring. Midt i hans Stoltthed, da han holdt sit Hierte for uovervindeligt imod alle hendes Forførelser; da han gjorde Sammenligning imellem hende og Fruen Mathilde Harris, som stedse saldt ud til den sidste Berømmelse, saldt han, uden at han selv formærkede det. Lady Digby kiendte hans Hierte bedre end han selv. Hun vilde ikke allene forføre ham til Daarligheder, men hun vilde endog forføre ham til at begaae Laster. Hans Dyd var endnu den eneste Forhindring. Hun loe af en Forhindring, som hun selv af Erfarenhed havde kiendt at være meget svag. Lady Digby vandt Seier, før end hun ret havde angrebet sin Fiende, og Baronetten var daarlig nok til at troe, at man havde opofret ham Altting, uagtet man ikke havde mere at opofre ham.

Et Menneske, som tilforn har været dydig, og siden giver Lasterne Tøilen, kan ikke mere taale at see et dydefuldt Menneske, som han tilforn havde været lige med. Hvorledes kunde da Baronetten udstaae Fruenens Nærværelse,

relse, eftersom han endnu ikke var bleven forstokket i Lasterne? Og hvor kunde han finde en sikker Tilflugt for hendes Taare uden i Skibet af en Last, hvilken alleneſte ved dens oftere Nydelse kunde give ham den Haarhed, som han endnu manglede. Just i den Tid, da Frøken Mathilde og hendes Ven Lord Danby beklagede en vankelmødigt Døds Tab, da ankom den gamle Ridder Harris til London. Det almindelige Rygte og hans Datters Bedrøvelse opdagede ham snart den Fortørnelse, hvormed man havde beſkiemmet hans og hans Datters Ære. Han var over Beſkiemmelse af denne Art meeſt emfindtlig. Forbryderen undgik ved en haſtig og forſigtig Flugt hans førſte Brede. Ridderens Pligt kaldte ham ſnart igien til Spanien, og befriede Baronetten fra en velgrundet Frygt. Han forlod hans Datter med den alvorligſte Befalning aldrig mere at tænke paa en uværdig Elſkere; og han erindrede hende tillige, hvor rigelig Lord Danby var i Stand til at erſtatte hendes Forlũs.

Lord Danby fornøede ſit Haab igien, da han ſaae at Baronet ſtod ikke til at overtale. Men han lærte ſnart paa den unge Mathildes Hierte, at Foragt ikke altid er det ſikkerſte Mid-

del

del imod Kierlighed; og at der findes endnu en vis Bestandighed hos visse Elskere, foruden den, der findes i Romanerne. Berov De mig ikke Deres Venkab, for denne Aarsags Skyld, svarede Frosken Mathilde ham, da han engang gav hende sit Hiertes Onske tilkiende, fordi mit Hierte ikke veed at sætte den Priis paa Deres, som det fortienet. Overlad De det til en ulykkelig Lidenskab, som jeg selv dadler, uden at kunde rive mig løs fra den. Mit Hierte er desuden uværdig til Deres, eftersom det har foretrukken Baronetten for Dem. Lorden qvalte med megen Tvang hans Kierlighed i Venkabets fordoblede Pligter. Froskenens føelsomme Hierte saae hans Smerte, og føelte desto stærkere sin egen. Denne Kierlighed, dette Venkab, som allene kunde gjøre en saa ædel Siel, som hendes lykkelig, vare Kilderne til hendes Ulykke. Kunde der vel være en haardere Skiebne for hende muelig? Lord Danby fordoblede paa hendes Begiering sine Bestræbelser, at bringe Baronetten fra de Udskielser, hvortil han havde opofret sig. Froskenen forlangede intet mere end kuns en eneste Gang at tale med ham. Hun smigrede sig at finde hans Hierte endnu dydig nok, til ikke at kunde imodstaae hendes Bønner og Taare. Hvor gierne, sagde

sagde hun tidt, til Lord Danby, vilde jeg lade min Rettighed til hans Hierte fare, ja endog frasige mig min egen Lyksalighed, dersom jeg igien kunde forsones ham med Dyden. I Arme af ethvert andet dydigt Fruentimmer, kuns ikke i Lady Digbys, skulde jeg maaskee kunde see ham uden at sukke.

Lady Digby var mere end alt for nøie underrettet om de Forholdsregler, som Lord Danby og Frøken Mathilde Harris havde fattet for at skille hende ved Sir Thomas Hill. Hun vidste, at Sir Thomas havde langt fra endnu ikke aldeles forglemmt Frøkenen. Hun maatte nødvendig opvække i Baronettens Hierte en uovervindelig Altsky til Frøkenen, dersom hun vilde undgaae den Fare at miste ham. Hun faldt paa det allersælsomste Anslag, for ved samme paa engang at kunde tilfredsstille hendes Frygt og hendes Had til et Fruentimmer, som var dydigere end hun. Endog den unge Frødens Dyd vilde hun berøve hende; og hun, som var best skikket til at fordærve det ædelste Hierte, skulde maaskee have opnaaet sit Ønske, dersom Dyden var allene overladt til sig selv uden Forsynets Beskiermelse.

Imedens at den omhiertede Frøken af alle Kræfter arbejdede paa at sonderbryde de Bænker, som

som endnu fængslede hende til hendes utaknemmelige Elskere, erholdte hun et Brev fra denne Uværdige. Hvor angersuldt, hvor kierligt var det ikke! Han forbandede sine Udskæielser, og bad hende kuns om den eneste Naade, at han maatte faae den Frihed, at afbede hende sine Forbrydelser. Det var ham umueligt, skrev han, at tale med hende i Nærværelsen af Lord Danby, i hvis Pallads Frøkenen siden hendes Fasters Død opholdt sig. En vis Modtvillighed lod sig see over alt i Brevet imod Lorden. Han bad hende, at hun den følgende Dag, paa en vis bestemt Tid, vilde begive sig hen paa et af hans Slægtningers Landgodse, som ikke laae ret langt fra London, og hvor han den sidste Gang vilde nedkaste sig for hendes Fødder. Frøkenens Hierte henflød i Glæde over hendes Elskeres Fortrydelse. Langt fra den Stolthed, og den Foragt, med hvilken den største Deel af hendes Kion skulde have imodtaget en angersuld utroe Elskeres Fortrydelse, sølte hun intet andet end den Fornæielse at kunde forære Lord Danby sin Ven igien. Hun ilede snart med Baronettens Brev hen til ham. Glæde sig, raabte hun, vi skal stedse kunde omfavne ham, som en dydig Ven; omendstønt den Agt, jeg er min Værd skuldig, ikke mere vil

vil tillade mig at betragte ham som en Elskere. Hendes Hierte var alt for høit til, at hun, formedelt Fruentimmernes almindelige Spidsfindighed over deres Være, skulde lade sig afholde fra at tale med Baronetten. Det kom an paa at redde en Bankelmodig, som maaskee ved en utidig Foragt, skulde være bleven dreven tilbage til Vasterne igien. Var ikke desuden den Hoes, at have igien oprettet det fuldkommenste Venskab imellem Baronetten og Lorden, en ringe Fornedrelse værd. De Fruentimmere, som ikke ere tilfreds med disse Grunde, vil vi aabenbare i Fortroelighed, at Baronetten, uagtet hans Utroeskab blev dog stedse elsket, og nu vil de nok være mindre strenge imod den stakkels Frøken, naar de tillige vilde behage at erindre, at den utaknemmeligste Elskere, som bliver elsket, har sielden bedet om noget forgieves.

Frøkenen begav sig hen til det bestemte Sted, fuld af den emmeste Glæde, over hendes Forsoning med Baronetten. Hans Skamfuldhed, hans Snierte over hans Forbrydelser, den Forvirring, med hvilken han vilde bede hende om Forladelse, var levende for hendes Dine, og lovede hende de ømsindligste Scener af en behagelig Melankolie. Hendes Hierte besluttede

tede at være lige saa haard imod Elskeren, som gunstig imod Vennen. De dømte skarpsindigt nok, at Forsoningen med en angerfuld Ven er en Ophøielse for ethvert ædelt Menneskes Hjerte; men at Forsoningen med en utroie Elskere altid er en Fornedrelse for et Fruentimmer. Baronetten kom frem med alle de Kiendetegn, som udmærke en Forbrydere, der har en fortørnet Dydigs Komme at frygte for. Hvor rørende vare ikke deres første Favnetag! Baronettens Tale og Miner udtryffede de martelligste Piner af de stærkeste Fortvilelser, som hans Hjerte syntes at lide. Den Glæde, at see det Ædelste, det æmmeste Hjerte igien at vende tilbage for at iagttage sine forsamte Pligter, gjorde Frøkenens Kinder gloende. Baronetten bad om Venskab. Man var glad over at kunde skienke ham det igien. Han blev ved at bede, han bad om Kierlighed. Man imodsaagde ham med Grunde, med de allerstæteste, man kunde udtænke. Man sagde dem kuns halv ud, og ved at skielve. Den lykkelige Baronet! han beholdt Overhaand; hvor rigelig bleve ikke de forsamte Minuter igien erstattede, som vare blevene en dydig Kierlighed berøvede, ved en nedrig Videnskab. En reen og uskyldig Glæde strømmede igiennem Frøke-

nens Hierte. Hun sølte endnu engang, at hun var lykkelig, ja saa suidkommen lykkelig som hun kunde ønske sig. Havde hun i disse indtagende Diebliske kundet formode den affhyeligste Ondskab, som virkelig truede hendes Dyd med Undergang? Hvor stor blev ikke hendes Forundring, da hun saa, at hendes Elskeres Forvovenhed tog til, ligesom deres Kierlighed voksede! hendes Dyd redmede, og hendes Brede gav ham Bebreidelser. En Elskeres Brede er ikke mere berygtelig, naar den synes at være forgieves. Frøkenen skielvede i en nederdrægtig Siels Arme. Hendes Hierte og en Uværdig, som hun ikke kunde hade, var just ingen let Seier. Hun erholdte den dog ved Hielp af hendes Dyd, og i det hun rev sig løs fra hans nederdrægtigste Bryst, sagde hun ham alt det, som en retfærdig Foragt indskied hende. Midt under denne Foragt og den Stolthed, hvormed hun kastede sine Dine til ham, sølte hun endnu, at hun elskede, og hendes Kierlighed aftrang hende Taarer og dette Udraab: Utafnemlige, gid jeg aldrig havde elsket Dem! Det haardnakkenste Hierte bliver meget ofte bevæget af en liden Omstændighed, efterat det ved de stærkeste Forsøg er bleven uemfindtlig. Frøkenens

fenens Taarer, og den sømme Kierlighed, som endnu var hos hende, gjorde hendes Fiendes Ondskab vaabenløs. En sand Fortrydelse trængte sig igiennem hans Hierte. Han kastede sig ned for den fortørnede Frøkens Fødder, og besvor hende med en Fortvivlelse, som var langt fra Forstillelse, kun endnu at høre ham i nogle Minuter. Hvad kunde hun negte ham? Han bekiendte for hende det affkueligste Forræderie, som Lasterne nogensinde kunde ud-tænke. Han tilstod, at Lady Digby havde selv givet ham dette affkueligste Anslag at berøve Frøkenen hendes Ære. Dette ansaae hun som det eneste Middel til at indtrykke en Affkue hos ham for Frøkenen. Hun havde selv indgivet ham Brevet, og tillige foreskrevet ham de Forholdsregler, som han skulde betiene sig af. Da hun bedømmede sit hele Kien efter sig selv, saa havde hun affkildret ham hans Seier meget let. Frøkenen sad maalløs af Skræk og Forundring, og Baronetten beffiestigede sig med Undskyldninger og Forbandelser over Lady Digby. Pludselig aabnede sig Døren til et anstødende Cabinet, og Lady Digby, eller snarere en Furie sprang med den skræffeligste Forbittrelse, som man kan indbilde sig, ind i Gemak-

let. Hun havde begivet sig derhen, uden at Baronetten vidste det, for at triumphere over Følgen af hendes nederdrægtige Anslag. Hendes rasende Forbittrelse, da hun saa sig bedrægen, lignede hendes øvrige Paster. Hun bemærkede sig Baronettens Kaarde, som laae paa et lidet Bord. Man kunde ikke vide, om hun vilde Frøkenens eller Baronettens Død. Han løb imod hende. Han fik af den samme sin Straf, for hvis Skyld han havde fortient den. Lady stødte ham enten af Forseelse eller af Hævngierrighed Kaarden i Livet.

Frøkenens Skrig trak nogle Personer hen til det Sted, hvor dette Sørgespil blev holdt, og i denne Uorden fandt Lady Digby Leilighed til at undslippe. Man bragte Baronetten hen paa en af Lord Danbys Landgodser, som laae kun en halv engelsk Miil derfra. Lægerne berettede ham, at Døden var ham uundgiengelig. Faren over hans Forliis udjog snart af Frøkenens Hierte al Had, og gav det blot igien til Priis for Kierlighedens Marter. Den stakkels Baronet anraabte hende med de vemodigste Biefaat om Forladelse. Han bad hende kun endnu om en eneste Naade før end hans Død,

Død, om den Rettighed endnu i de saa Sieblikke, som han havde tilovers at leve i, at kalde hende sin Gemahlinde. Den unge Frøken var i en lang Tid ubevægelig. Men hun havde hendes Kiærestes Bønner, Lordens Bønner, som nu bad for sin Ven, og endnu mere end alt dette hendes endnu utvungne smme Kiærlighed imod sig. Efter en lang Kamp overleverede hun ham sin skielvende Haand, og en Geistlig opfyldte ved en hemmelig Forbindelse Sir Thomas Hills sidste Ønske. Et Testamente, hvorved Frøkenen kom i Besiddelse af alle hans Godser, var den første Prøve af hans Erkiendtlighed imod hende.

Baronnetten syntes endnu kuns at have saa Sieblikke at leve i, da han antog Navn af Frøkenens Gemahl. Ved en Art af Underverk bedrede det sig med ham. Den nu værende Lady Hill betragtede alt for sildig med Forfækkelse det Skridt, som hun havde giort. Hun havde, uden hendes Faders Samtykke, og endnu mere tværtimod hans udtrykkelige Forbud bortgivet hendes Haand. Hvad skulde maaskee desuden vel Verden dømme, at hun udvælgede den til sin Gemahl, som havde handlet

saa nederdrægtig mod hende. Dog hendes
 Edelmødighed opheiede hende langt over Ver-
 dens Domme, som blot bedømmer enhver Ting
 fra en eneste Side, og som aldrig skulde have
 forglemt en eneste af hans Forbrødelser, om
 han endog havde søgt ved en lang Række af Dn-
 der at udslette samme. Den Punkt, som an-
 gik hendes Fader, gjorde hende langt mere
 uroelig. Lord Danby var ædelmødig nok at fore-
 slaae sig til at være Mellemhandlere. Man
 besluttede at holde den allerede sluttede Forbin-
 delse hemmelig for Ridderen. Han var i Ver-
 sager den allerensindtligste Mand af Verden.
 En tilfidesat Verbødighed imod ham skulde
 han meget vanskelig have tilgivet sin Datter.

Baronnetten opnaaede sin fuldkomne
 Sundhed, da man ventede Riddernes Sam-
 møde. Han var den elskværdigste, den dy-
 digste Gemahl, som kunde gjøre Fruen Ma-
 thilde lykkelig. Enhver Dag afbad han sine
 forrige Forseelser. Enhver Dag gav han hende
 Leilighed til at opdage en nye Fuldkommenhed
 hos sig. Den unge Lady talte med en stærk
 Fortrøstning langt ind i de tilkommende Tider lut-
 ter muntre Dage af Fornøielse og Glæde.

tet hendes Modgang havde hun dog ikke endnu lært, (og hvilket Menneske lærer det vel nogen Tid,) at den største nærværende Ulykke pleier ofte at være et Forbud paa en desto større tilkommende Ulykke.

En Aftenstund kom der et Bud til Baronnetten fra en af hans Venner, en Adelsmand der i Naboeløvet, og bad ham, at han ufortøvet vilde følge med ham. Han faldt i Forundring over det, at man vidste hans Opholdsstød. Imidlertid fulgte han Betienteren af Nysgierrighed, som i Stæden for at bringe ham til hans Ven, bragte ham til en Bondesbye der i Nærheden. Af Forskrækkelse vigede han tilbage, da han saa den Person, som forlangte at saa ham i Tale. Det var Lady Digby. Forgieres søgte han at rive sig løs fra hende. Hun holdt ham fast indsluttet, og bestormede ham med hendes Taarer, med hendes Kierligheds Beviisninger, og med alle de farligste Raaben, som hun endnu havde tilovers. Hun erindrede ham alle hendes tilforn imod ham beviste Villigheder, affkildrede ham paa det livagtigste al den Smerte, som hun følte over det, at hun imod hendes Villie havde saa-

ret ham, og bad ham paa det vemodigste helle selv at myrde hende, end at opofre hende for en Gemahls Hævn, som havde opdaget deres Fortroelighed med hinanden, og for hvis Hævn hverken hun eller han skulde være sikker, dersom de ikke i dette Dieblis udvælgede sig et andet Sted end Engeland til deres Opholdssted. Den elendige Baronnet! naar har det været Lasterne umuelig at overvinde et vankelmødig Hierte? Han forhalede fra en Minut til en anden, hans bedrageriske Hierte undskyldte stedse hans Forhaling, under den Forevendning, at bringe Lady til at iagttage sine Pligter, og Enden af alt dette var, at han ved hendes Fortryllelser forglemte sine egne Pligter. Alt det, som han var Vren og Kierligheden skyldig, opofrede han en nederdrægtig Coquette, og han forhalede ikke længere med hende i Engeland, end der var fornøden til at optage de vigtigste Summer paa hans Godser.

Det almindelige Rygte om Lady Digbys og Baronnetten Hills. Flugt overbeviste hans ulukkelige Gemahlinde meget hastig om hendes uerstattelige Forliis. Hun havde ei allene tabt hendes Lyksalighed med denne Utaf-
nemme-

nemmelige ; men endog hendes Ære. Hundrede Mærker forbandt hende til at holde hendes Formæling hemmelig. Dog alligevel aabenbarede hun Lord Danby, den eneste Ven, som hun endnu havde, at hun troede, at hun var frugtsommelig ved denne Næderdrægtige. Hendes Viskke skulde være fuldkommen. Den gamle Ridder skrev til Lorden, at han aldrig vilde give sit Samtykke til nogen Forening med Baronnetten og hans Datter, og at han derimod vilde have anseet en Forbindelse med hende og Lorden, som sin største Ulyksalighed, i Fald hans Datter ikke havde været uretfærdig imod sig selv. Den forladte Lady Hills Skam syntes uundgaaelig. Der var endnu et eneste Middel tilovers til hendes Redning. Ingen uden Lord Danbys Siel var i Stand til at udøve det. Han udbad sig blot en Titel af hendes Gemahl. Paa denne Maade blev Ladys Ære i fuldkommen Sikkerhed og Baronnettens Barn kunde da blive opdragen, som Lord Danbys Barn. Ingen uden den Geistlige vidste noget af deres Formæling, og det var ikke aldeles umuelig at overtale en Geistlig til at iagttage Tausked. Lady Hill havde ikke megen Tid til at vælge imellem Skammen og Nødvendigheden. For-

mælin-

mølingen blev i al Stilhed fuldbyrdet, med den gamle Ridders Samtykke, og til hans største Fornøielse, som strax derpaa kom tilbage til Engeland, for at beslutte sine Dage i sin Svigersøns og Dotters Selskab. Lady Danby nedkom til rette Tid med en Søn, som den ædelmodige Lord lod opdrage som sit eget Barn.

Lady Mathilde havde nu altsaa været lykkelig, dersom hun ikke havde havt noget andet Døds end hendes Vres Sikkerhed. Men ved et Hierte fuld af ugiengiellet Kierlighed, ved en Foragt for en utaknemmelig Gemahl, hvis Billede hun forgieves søgte at udlette af sin Siel, var det hende ikke mueligt at smage nogen Fornøielse eller Roelighed. De allerfortroeligste Samtaler med Lorden, som i Verdens Dine syntes at være det lykkeligste Ægtepars Omgang, vare intet andet end tvende Ulykkeliges fælleds Klagemaal. Lady fandt ligesom alle andre Glendige en Trøst i Lordens Bedrøvelse. Hun forskrækkede sig, da hun indsaae dens egentlige Kilde. Det var ikke allene hans gode Hierte, saa meget som det og havde Andeel i hans Medlidenhed. En uovervindelig Lidenskab qualte ham. Hans Ædelmodighed gjorde ham

ham elendig. De Kættigheder, som vare forbundne med Titelen af Ladys Gemahl, og ham forbudne. Den nøiere Umgang med en Dame, som han stedse havde elsket; og mange andre Omstændigheder mere, formerede hans ulukkelige Kierligheds Lue. Den fortærede ham uden at den kunde overvinde hans Dyd og Beskedenhed. Lady saae meget lettelig, uagtet hans Twang, ind i det Ynderste af hans Hierte. Hvor smerteligt maatte det ikke være for hende, at alle de Skridt, som hun gjorde for at redde sig, vare en nye Bei til Ulykke? Hendes Ven, som havde bortgivet al hans Kærlighed og Fornøielse for en Deel af hendes, leed; og endog hendes Medlidenhed, det eneste, som hun kunde gjøre for ham, formerede hans Marter. Efter en uretfærdig Gemahls Utroeskab, var der ingen smerteligere Ulykke muelig for hendes Hierte. For at raade Bod paa sine Lidelser, greb Lorden til et Middel, som gif ham meget nær. Han skillede sig fra hende, og begav sig til Hove. Hans formeente Gemahlinde blev paa hans Godser, og begge vandt de intet videre derved, end at de kom til at savne den sidste at deres elendige Enkelsaligheder, nemlig den Trøst at være hinandens Fortroelige i deres Smarter, og af de nu maatte beklage sig allene.

Nogle

Nogle Aar løb saaledes bort, uden at love begge de ædelste Hierter nogen bedre Skiebne. Efter den Tid gjorde Forden en vigtig Opdagelse. Baronnetten var kommen hemmelig tilbage til Engeland; men i saadan en Tilstand, som hans Forbrydelse fortiente. Lady Digby havde ved hendes Odselhed i de fremmede Lande, som han havde strøget igiennem med hende, kostet ham hans hele Formue. Den eneste Nytte, som han havde af sin Ulykke, var den Overbeviisning, at en lastefuld Kierlighed ender sig tidlig eller sildig, med begge Elskernes Foragt. Lady Digby, som i Begyndelsen havde elsket ham lige indtil Raserie, blev siden efter Haanden, jo mere og mere koldsin dig, hun ombystede ham med andre Liebhave re. Hun gav sig i Trætte med ham, og skildte sig reent ved ham, da han ikke havde mere, som hun kunde røve fra ham, og ved hendes u-udtømmelige Kunstgreb, lykkedes det hende, at hun igien blev forsonet med hendes Gemahl, hvilken nu igien havde begivet sig til Frankerige. Den foragtede Baronnet vendte da igien tilbage til sit Fædreland, geleidet af en Glendighed, som han selv var Aarsag til, og tillige med samme dens troe Stalbroder Fortvivlelse. Han skilte sig
i en

i en ensom Egn, hvor han var ubekiendt for alle Mennesker. Græmmelse over hans Udskielser; en Gemahlindes Forliis, hvis Besiddelse han var uværdig til, og Frygt for Mangel styrkede ham i en farlig Sygdom. I denne elendige Tilstand, spurgde Lord Danby ham op. Han og Lady Mathilde understøttede ham hemmelig ved vigtige Pengesummer, uden at de af Forsigtighed for hans Liv vovede at aabenbare sig for ham. Lorden kunde tilsidst ei længere imodstaae Ladys Ven at give hende hendes Gemahl igien. Han besøgte hans Ven, og ved hans Oprigtighed og Venskab overvandt han Baronnettens Skamsuldhed. Det ædelste Venskab erholdt alle dets forrige Rettigheder igien. Lorden udgrundede hans Vens Hierte, i Henseende til Lady Mathilde. Han fandt det fuld af Fortændelse og om Kierlighed. Baronnetten fik og nu den Hemmelighed at vide om hans Vens Formæling med Lady. Lordens og hans Gemahlindes Dyder vare ham Beviis nok om deres Redelighed. Han sukkede over sin egen Grusomhed, hvorved han havde fundet styrte den beste Gemahlinde i den haardeste Ulykke. Med stor Umage og Meie bragte Lorden ham tilbage for hans Gemahlindes Fædder.

Hvor

Hvor ædel, hvor rørende var ikke deres Forligelse! de omfavnede hinanden, bleve begge maalløse, og fælte i et eneste Dieblif tillige, paa den ene Side Bebreidelser af en qvælende Samvittighed, og den Glæde at kunde haabe Forladelse, paa den anden Side alle de ustandne Beskymringer af en ulykkelig Kierlighed, og den Lykke nu at have overvundet dem. Den ædelmodige Lord fælte ved denne besynderlige Scene, den første Glæde igien efter mange be-
drøvede Dage, den Glæde over hans Venners Lykksalighed, og den u-udsigelige Fornøielse for en hei Siel, nemlig den Noes at have været Stiftere af denne Lykksalighed. Baronnetten omfavnede verelviis hans Gemahlinde, hans Ven og hans Søn; hans Lykksalighed forekom ham endnu neppe mere end en Drøm; og ethvert Dieblif frygtede han at luse en forstilt Omhed i Hans Gemahлиндes Mine.

Uagtet alt dette, var han endnu langt fra at være fuldkommen lykkelig. Man maatte overtale den gamle Ridder til hans Fordeel. En Sag, som virkelig var meget vanskelig. Baronnetten besøgte sin Gemahlinde paa Lordens Godser kuns hemmelig og i forstilt Klædedragt,
indtil

indtil denne Sag kunde blive bragt i Rigtighed. Ridderen havde i nogen Tid havt en stærk Mistanke til hans Datter. Den Skilsmisse imellem hende og Lorden ansaae han, som en Følge af en Forbrudelse, som hun havde begaaet. Hans Venner kunde ikke afstvinge Lorden en Oplysning i denne Punkt. Han tilskrev dette sammes Bessedenhed. Desto omhyggeligere passede han paa hans Datters Opførsel; men i lang Tid forgieves. Endelig erfoer han, at hun meget ofte tog imod hemmelige Besøgelse af et slet Menneske. Han fandt Middel til at være hemmelig tilstøde, ved en af deres Sammenkomster. Med den største Bestyrrelse saa han, at hans Datter tillod denne Fremmede Friheder, som den allerefterladenste Dyd maatte fordømme. Han blev saa forbitret over denne Vanære, at han overfaldt denne Forvorne med en Pistol. Den Fremmede var værgesløs. Den uhyggelige Mathilde faldt ned for hans Fødder med dette klagelige Skrig. Ak! min Fader vil De ombringe min Gemahl. Disse us forventede Ord, og nogle Træk i den Fremmedes Ansigt, hvorved han erindrede sig, at han kiendte ham, bevægede ham til at holde inde. Efter adskillige forvirrede Spørgsmaal, Venner og Bekreidelse,

ser, erfoer han, at den Ubekjendte var Sir Thomas Hill, og just den samme, som Ridderen ved en vis Beilighed for et Aar siden paa hans Reise til Frankerige, havde at takke for sit Liv. Baronnetten havde beviist ham denne Tieneste, uden at han havde tordet vove at lade ham vide, hvem han var samme skuldig. Ridderens Had til Sir Thomas, hans Erkiendtlighed imod den, som havde reddet hans Liv, og hans Kierlighed til hans Datter streed verelviis nogle Minuter med hinanden i hans Hierte. Lord Danby, som man nu havde berettet denne Tildragelse, traadde usformodentlig ind i Gemakket, og opløste Ridderen aldel s den hele Hemmelighed. Formedelst hans Venner, som han forenede med de tvende Elskerss vermødige Klagemaal, bevægede han endelig Ridderen til at tilgiue Baronnetten og hans Datter. Han kronede sine ædelmodige Handlinger ved en nne, ved det han erklærede Baronnettens Søn for sin, og overgav ham Rettighed til hans Godser. Baronnetten erstattede, ved en lang Række af dydige Handlinger, sine forrige Forbrøddelser. Han erkiendte i hans Gemahlindes Arme den Forskiel, som der er imellem den falske og sande Kierlighed. Denne elskværdige Gemahlinde felte nu, at Dyden endelig triumpherer over Lasterne, og aldrig lider uden tilsidst derfor at blive belønnet.

